ΚΨΔ04| ΜΕΡΟΣ Δ΄

Ὡς ἀνωτέρω εἴπομεν ἐν τῷ Πνευματικῷ ὑπῆρχον τὰ σπέρματα τῆς Ψυχῆς καὶ τῆς Ὕλης. **Ἐκ τοῦ Πνεύματος παρήχθη ἡ ψυχὴ διὰ τοῦ Πνευματοψυχικοῦ** τῆς μεταβατικῆς ταύτης περιόδου. **Ἐκ δὲ τῆς Ψυχῆς ἢ τοῦ Ψυχικοῦ διὰ τοῦ Ψυχοϋλικοῦ παρήχθη ἡ Ὑλικὴ ἀνθρωπίνη ὑπόστασις,** ἥτις παραλαβοῦσα καὶ ἑτέραν ὕλην ἐκτὸς ἑαυτῆς συνεπλήρωσε τὸ ἰδιόμορφον καὶ πολύπλοκον ἀνθρώπινον σκήνωμα. Καὶ τοῦτο συνέβη ὡς συμβαίνει εἰς τὸν ξηρὸν καρπὸν δένδρου τινός. Ἡ δύναμις ἐκείνη ἡ παρουσιάζουσα τὴν ζωὴν τοῦ δένδρου ἂς προσομοιωθῇ μὲ τὸ Πνεῦμα. Ἄνευ ταύτης ὁ καρπὸς εἶναι νεκρός. Ἡ μυστηριώδης δὲ αὕτη δύναμις ἐνέχει ἐν ἑαυτῇ, ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῆς τὴν ζωὴν τοῦ φυτοῦ ἢ τοῦ δένδρου, ἣν ἂς προσομοιῶσωμεν μὲ τὴν ἀνθρώπινην ψυχήν. Ἔτι δέ, ὡς τὸ Πνεῦμα οὕτω καὶ ἡ δύναμις αὕτη ἡ συνέχουσα τὸ ἓν ὅλον τοῦ καρποῦ, ἐνέχει καὶ τὸ ὑλικόν, ὃ ἐστὶ τὸ σαρκῶδες μέρος τοῦ φυτοῦ, ὅπερ ἂς παραλληλισθῇ μὲ τὸ ὑλικὸν τοῦ ἀνθρώπου σῶμα.

Τὸ παράδειγμα τοῦτο εἰ καὶ χονδροειδέστατον καθιστᾶ ἀρκούντως σαφῆ καὶ εὔκολον τὴν κατανόησιν τῶν ἀναπτυσσομένων. Ὁ καρπὸς οὕτω πίπτων εἰς τὴν Γῆν ἐκ τοῦ δένδρου ἐνεργοποιεῖ τὸ πρῶτον τὸ σπέρμα τῆς ἐν αὐτῷ ὑπαρχούσης λανθανόντως ζωῆς, ἥτις διὰ τὴν ἐκδήλωσιν αὐτῆς χρησιμοποιεῖ τὸ πρῶτον τὸν πυρῆνα τῆς ὕλης τῆς ἐνεχομένης ἐν τῷ ὅλῳ καρπῷ. Ἡ ὕλη δ’ αὕτη τοῦ καρποῦ, αἱ φυτικαὶ σάρκες, χρησιμεύουσιν ὕστερον διὰ τὴν ἀφομοίωσιν τῆς ἔξωθεν προσλαμβανομένης ὕλης ἄνευ τῆς ὁποίας ἡ δύναμις τοῦ δένδρου ἢ τοῦ φυτοῦ τοῦ ἐν τῷ καρπῷ δὲν δύναται νὰ ἐκδηλωθῇ ἀρτίως οὔτε νὰ διαγράψῃ τὴν ζωϊκήν του τροχιάν, Οὕτω δὲ ἔχομεν ἐκ τῆς πτώσεως τοῦ καρποῦ εἰς τὴν Γῆν τὴν δημιουργίαν καὶ ἐκδήλωσιν τῶν λανθανουσῶν μορφῶν τῆς ζωῆς καὶ τῆς ὑλικῆς ζωῆς τοῦ καρποῦ διὰ διαφόρων διαμέσων καταστάσεων ὁριζουσῶν τὴν μεταβατικὴν περίοδον μεθ’ ἣν ἐμφανίζεται ἑκάστη νέα μορφή.

Οὕτω καὶ ὁ Πνευματικὸς ἄνθρωπος πεσών ἐξ ἁμαρτίας ἐξεδήλωσεν ἐνεργοποιήσας τὰς ἐν σπέρματι προσωπικότητας, δημιουργήσας κατὰ τὰ προειρημένα τὸν μυστηριώδη ὅσον καὶ ὑπερφυᾶ συνειρμὸν τῶν ἑπτὰ προσωπικοτήτων αὐτοῦ. Ἐκ τούτων ἡ Ὑλικὴ προσωπικότης εἶναι ἐκείνη ἥτις ὡς ἐπὶ τῷ πλεῖστον κυριαρχεῖ τῶν λοιπῶν. Καὶ τοῦτο διότι, αὕτη εἶναι ἐκείνη ἡ ὑπόστασις διὰ τὴν ἐπιθυμίαν πρὸς ἀπόκτησιν τῆς ὁποίας ἐνήργησεν ἀλόγως ὁ ἄνθρωπος

ἁμαρτήσας. Ἕως οὗ τὸν νόμον τῆς Καθόδου διεδέχθη ὁ νόμος τῆς Πνευματικῆς ἀνόδου δρῶν ἐπὶ τοῦ ἐφθυποστάτου τούτου συνειρμοῦ παρουσίασε περίεργον διαδοχὴν ἐπικρατείας τῆς ὑλικῆς προσωπικότητας διὰ τῆς πνευματικῆς τοιαύτης κυριαρχοὺσης. Ἡ δὲ ἀντίθετος καὶ μυστηριώδης διαδοχή, ἐπετεὺχθη διὰ τῆς βασιλείας τοῦ Πνεύματος καὶ τοῦ θανάτου τῆς σαρκός, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπέτυχε τὸ δρᾶμα **τῆς Σταυρώσεως τοῦ Θεανθρώπου.**

Ἔκτοτε διεχαράχθη πλέον σαφὴς ἡ νέα τροχιὰ τῆς Πνευματικῆς Κυριαρχίας καὶ μετηγγίσθη ἀσφαλῶς τὸ μικρόβιον τῆς ἀποσυνθέσεως εἰς τὸ κυριαρχοῦν κράτος τοῦ σώματος τῆς ὕλης. Τὸ δὲ ἀποσυνθετικόν τοῦτο τοῦ ὑλικοῦ κράτους μικρόβιον, εἶναι ὁ γεννηθεὶς καὶ γεννώμενος εἰς τὰς ἐσκηνωμένας πνευματικότητας Πνευματικὸς Ἔρως, ἡ Θεία Ἀγάπη, ἡ γνῶσις τοῦ προορισμοῦ! Ἔκτοτε δέ, ἀπὸ τῆς Σταυρώσεως τοῦ Ἰησοῦ ἐγεννήθη καὶ ἡ σωτηρία ὥσις, ἡ παρωθοῦσα τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν παρακολούθησιν τῆς νέας καὶ τόσον ἐπιμελῶς χαραχθείσας τροχιᾶς τῆς ἀγούσης εἰς τὰ Πνευματικὰ βασίλεια καὶ ἐχορηγήθησαν τὰ μέσα εἰς τὴν Πνευματικὴν προσωπικότητα δι’ ὧν ἠδύνατο νὰ ἐπιπλεύσῃ τῶν λοιπῶν καὶ ὁρίσῃ τὴν κατεύθυνσιν καὶ τροχιὰν αὐτῶν. Ἔ**κτοτε θεωρεῖται τὸ ἀνθρώπινον ἀνιστάμενον.**

Ἀλλὰ τὸ πρῶτον ὁ ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας, ὁ ἀπόκληρος τοῦ Παραδείσου, μὴ ἔχων οὐδένα Ποδηγέτην μὴ ἔχων τὸν Φάρον τῆς σωτηρίας, μὴ ἔχων λυχνίαν τῆς Σοφίας, οἵαν ἐδωρήσατο ἡμῖν ὁ Θεός, ἀλλὰ κινούμενος εἰς ἀπροσπέλαστα σκότη χωρὶς κατεύθυνσιν, χωρὶς ἐπίγνωσιν ὡρισμένου σκοποῦ, ἐδεσπόζετο ἀπὸ τοὺς νόμους τῆς σαρκός, οἵτινες δίδοντες αὐτῷ τὴν δυναμικήν των φορὰν προσωμοίουν αὐτὸν μὲ τὰ λοιπὰ ζῶα, ἀπὸ τῶν ὁποίων μόνον διέφερε κατὰ τὴν ἐν αὐτῷ ὑπάρχουσαν καὶ ἐκδηλουμένην Θείαν Ὑπόστασιν τοῦ Πνεύματος. Ἡ δὲ ὑπόστασις αὕτη ἐξεδηλοῦτο πάντοτε μὲ τὸ μέσον τῆς διαισθήσεως, ὅπερ ἐχρησίμευεν ὡς **τὸ ἐνωτικὸν νῆμα** τὸ ἑνῶνον τὴν πεσοῦσαν Θεότητα μὲ τὴν Ἀπαρχὴν αὐτῆς. Αἱ δὲ ἐκφάνσεις αὗται, αἱ ὁρίζουσαι τὴν τοῦ ἐνσκηνωθέντος Πνεύματος ἐνέργειαν, χαρακτηρίζουσι τὴν μὲ τὸ Θεῖον τοῦ ἀνθρώπου συνοχήν, ἥτις ἐδημιούργει τὴν μεταξὺ αὐτῶν ἔλξιν.

Αὐξανομένης κατὰ μικρὸν τῆς Πνευματικῆς ἰσχύος καὶ πλουτιζομένης τῆς γνώσεως ἡ ἐπίγνωσις παρὰ τοῦ ἀνθρώπου τοῦ θείου ἐκ τῆς ὑποσυνειδήτου τοιαύτης μετετράπη εἰς τὴν ἐνσυνείδητον καὶ λελογισμένην, εἰς τὴν γνωστικὴν πρόσληψιν τῆς ἐννοίας Αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν μελέτην τῶν ἐξ Αὐτοῦ καὶ τῶν μετ’ Αὐτοῦ σχέσεων. Τοιουτοτρὸπως δὲ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ἐπικουρίαν τοῦ ἐν αὐτῷ πάντοτε οἰκοῦντος Θείου Λόγου, κατώρθωσε λογικῶς νὰ πιστεύσῃ, ὅπερ διαισθητικῶς ἐγνώριζε, καὶ νὰ αἰσθανθῇ τὸ Θεῖον ἐν ὅλῃ τῇ μεγαλειώδει αὐτοῦ ὑποστάσει. Πλὴν τοῦτο

ἐπετεύχθη διὰ μέσου πολλῶν αἰώνων καὶ ποικίλων δοκιμασιῶν.

Ὁ πρῶτος ὅμως Ἀδὰμ ἔχων τὴν γνῶσιν εἰς ἐμβρυώδη βαθμὸν ἀνεπτυγμένην μετεχειρίζετο τὸ στοιχεῖον τῆς διαισθήσεως χωρὶς κἂν νὰ γνωρίζῃ τὶ ἦτο αὕτη καὶ πῶς χρῆσιν ταύτης ἐποίει. Ἡ **διαίσθησις** ἡ ψυχικὴ αὕτη αἴσθησις, λειτουργοῦσα κατὰ τρόπον μυστηριώδη καὶ μὴ ἔχουσα ἴδιον μέσον ὅπερ αὐτὸ ὄργανον ἐκδηλώσεως, **καθίστα ἑκάστοτε ἱκανὸν μὲ τὸ Θεῖον ἐπικοινωνίας τὸν ἄνθρωπον** καὶ ἐχρησίμευεν οὕτως αὐτῷ ὡς ἡ μόνη πυξὶς εἰς τὸν ἀνεξερεύνητον πόντον τῆς ζωῆς, ἡ εὐθύνουσα διὰ μέσου τῶν σάλων τῆς φύσεως τοῦτον, εἰς τὸν ἀσφαλῆ λιμένα τῆς διατηρήσεώς του. Καὶ οὕτω ὁ Ἀδὰμ διήρχετο τὰ ἔτη τῆς βιωτῆς αὐτοῦ. Ἡ περιβολὴ τοῦ σαρκικοῦ σκηνώματος ἐγέννησεν ἀμέσως τὴν σωτηρίαν λήθην μὲ χλαμύδα τῆς ὁποίας περιβάλλεται ἔκτοτε τὸ παρελθὸν τοῦ ταλαιπώρου Ἀδάμ.

Οὕτω δὲ ἡ τελεία ἀμνημοσύνη τοῦ Θεϊκοῦ παρελθόντος αὐτοῦ γίνεται ἡ δημιουργὸς τῆς Πνευματικῆς αὐτοῦ ὑπνώσεως καὶ συνεπῶς διατηρήσεως ἀσφαλῶς, ἀπὸ τὴν γνῶσιν, ἥτις ζωγραφίζουσα ζωηρῶς τὴν θείαν του ζωήν, ἤθελε δημιουργήσει μαρτύριον θανατηφόρον μὲ τὴν πνευματικὴν στασιμότητα, ἣν ἤθελε δημιουργήσει καταστρεπτικὴ ἐκ κακῶν κλονισμῶν ἔκτασις τοῦ Πνεύματος. Ὕστερον οὐδὲν ἐγνώριζεν ἐκ τῶν περὶ αὐτόν. Ἀλλὰ τὸ ἔτι σπουδαιότερον ἠγνόει τὸ ἔνδον αὐτοῦ. Οὐδὲν κατενόει, ὅπερ δὲν ἐδέχετο τὸν δι’ ἀφῆς ἔλεγχον. **Μόνον τὰ διὰ τῶν αἰσθησιακῶν του ἐκφάνσεων θιγόμενα τῷ ἦσαν προσιτά.** Αἱ ὁρμαὶ αὐτοῦ αἱ ἐνστικτικαὶ τῷ ἦσαν περισσότερον γνωσταὶ καὶ αἱ φυσικαὶ ἀνάγκαι ἢ αἱ ψυχικαὶ ἐκδηλώσεις καὶ αἱ ἐπιταγαὶ τοῦ **Ἐγώ.**

Καὶ ἐπειδὴ πᾶν τὸ περὶ αὐτὸν ὑποστατὸν ὑλικὸν τῷ καθίστατο προσιτὸν διὰ τῶν ὑλικῶν του μέσων, ἐπειδὴ πᾶν τὸ ἀφορῶν τὴν ζωὴν ἐξεδηλοῦτο διὰ τοῦ ὑλικοῦ συνειρμοῦ τῶν αἰσθητηρίων αὐτοῦ, ἡ γνῶσις αὐτοῦ περιωρίζετο εἰς τὴν γνῶσιν τοῦ ὑλικοῦ του συντρόφου τῆς ὑλικῆς προσωπικότητος αὐτοῦ. Ἠσθάνετο τὰς ἀνάγκας, ἐγνώριζεν αὐτὰς καὶ ὑποκύπτων ἐγνώριζε τὰ μέσα τῆς ἐκπληρώσεως αὐτῶν. Πᾶσαι δὲ αἱ ψυχικαὶ ἐκδηλώσεις αὐτοῦ, αἱ ἐκδηλούμεναι εἰς τὰ φίλτρα τῆς πατρότητος καὶ συζυγικὰ τοιαῦτα καὶ αἱ ἐκδηλούμεναι ὡς δημιουργοὶ φόβου ἢ τέρψεως τῷ ἦσαν ἀπρόσιτοι καὶ ὡς ἐκδηλώσεις ἐπηρεάζουσι αὐτὸν μόνον καὶ διακρίνουσαι τὴν ἐξαιρετικὴν αὐτοῦ ἀπὸ τὴν τῶν ἄλλων ζώων ὑπόστασιν.

Ἐκεῖνο ὅμως ὅπερ διέκρινε τὸν ἄνθρωπον εἰς ἀνόμοιόν τι τῶν λοιπῶν ζώων ἦτο ἡ ληθαργοῦσα ὑπόστασις τοῦ Πνευματικοῦ αὐτοῦ **Εἶναι,** ἡ ἐκδηλουμένη μόνον διὰ τῆς διαισθήσεως καὶ τῆς

ἀσυνειδήτου ἐξάρσεως. Κατὰ τὰ λοιπά **ὁ Ἀδὰμ ὡς ζητήσας ἐθελουσίως τὴν γνῶσιν τῆς ζωῆς καὶ διὰ τῆς ὑλικῆς τοιαύτης, ἵνα διὰ ταύτης διαστείλῃ τοῦ καλοῦ τὸ κακόν, περιεβλήθη τὸν τύπον τοῦ ζώου καὶ ἐδέχθη τῶν ζωϊκῶν νόμων τὴν ἐνέργειαν.** Ὁ Πνευματικὸς Ἀδὰμ παρουσίασε τὸν Ζωϊκὸν Ἀδὰμ διὰ τῆς δημιουργίας πρῶτον τοῦ ψυχικοῦ Ἀδάμ. **Ἀπεσπάσθη ὡς Πνεῦμα, ἐγένετο ζῶσα ψυχὴ καὶ ἐξεδηλώθη ὡς ζωϊκὴ ὕλη.** Ἵνα δὲ ἀποβῇ Πνεῦμα ὡς καὶ πρῶτον ἐκ τοῦ ψυχικοῦ θὰ μεταπηδήσῃ εἰς τὸν Πνευματικόν, Διότι κατὰ τὴν μεθ’ ὕλης δημιουργίαν αὐτοῦ πρῶτον παρουσιάσθη διὰ τοῦ Πνευματοψυχικοῦ τὸ Ψυχικόν. Ὥστε πρῶτον τὸ Ψυχικὸν δι’ ὃ κατὰ τὴν ἐξέλιξιν ὕστερον τὸ Πνευματικόν, Τὸ Ψυχικὸν ἐξεδηλώθη κατὰ τὴν πτῶσιν, τὸ δὲ Πνευματικὸν ἐκδηλοῦται κατὰ τὴν ἄνοδον. **Ἡ πτῶσις ἐδημιούργησε τὰς ἑπτὰ προσωπικότητας ἐν ταῖς τρισίν, ἐν τῇ μιᾷ προσωπικότητι, ἡ δὲ ἄνοδος συγχωνεύει πάσας εἰς μίαν.**

Ὁ Πνευματικὸς Ἄϋλος, ἐγέννησε τὸν Πνευματικόν, τὸν Ψυχικόν, εἶτα τὸν ὑλικὸν διὰ τῶν τριῶν τοῦ Πνευματοϋλικοῦ, Ψυχοπνευματικοῦ καὶ Ψυχοϋλικοῦ ὑποστάσεων, ἐνῶ διὰ τοῦ ὑλικοῦ, τὸν Ψυχοϋλικὸν εἶτα τὸν Ψυχικὸν καὶ διὰ τῶν τριῶν τοῦ Πνευματικοῦ διὰ τοῦ Πνευματοψυχικοῦ καὶ Πνευματοϋλικοῦ κινοῦνται πρὸς τὸν Πνευματικὸν Ἄϋλον. Ἐξετάσωμεν, λοιπόν, πρῶτον τὴν πορείαν τῆς πτώσεως μὲ τὴν δημιουργίαν τῶν ἑπτὰ προσωπικοτήτων, ἵνα εἶτα ἐξετάσωμεν τὴν ἄνοδον μέ τὴν συγχώνευσιν εἰς ἕν.

Ὡς ἀνωτέρω ἐξετέθη, ἡ πτῶσις τοῦ Ἀδὰμ ἤρξατο ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς ὁποίας ἐγεννήθη ἡ ζωηρὰ ἐπιθυμία τῆς Αἰσθητικῆς γνώσεως, ἡ ἐπιθυμία τοὐτέστιν ἐκείνη τῆς ὁποίας ἡ ἐκπλήρωσις διὰ τῆς παρακοῆς ἔκαμε τὴν λανθάνουσαν διάκρισιν τοῦ ναὶ καὶ τοῦ ὄχι, τῆς ἀντιθέσεως τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ. Ἡ παροραθεῖσα τοῦ Λόγου Ἐπιταγὴ ἐδημιούργησε τοὺς πρώτους ἀντιπάλους, διέστειλε τὰ ἀντικρουόμενα, ἐγνώρισε τὴν ἄρνησιν τῆς θέσεως. Ὁ δὲ οὐδέτερος ἄνθρωπος ὁ ἐν ταῖς ἀντιθέσεσιν καὶ ἐκτὸς τούτων ὤν, ἐγνώρισε ταύτας ἐν τῷ ἀπολύτῳ αὐτῶν τύπῳ, ἐγνώρισε τὸ Καλὸν καὶ τὸ Κακόν.

Καὶ τότε ἄρχεται ἡ ἐνεργοποίησις καὶ ἡ ἐκδήλωσις τῶν ἀντιθέτων δυνάμεων τῶν μὴ διαστελλομένων πρὶν καὶ δρωσῶν δυνάμεων ἕνεκεν τῆς ἐξ ἀγνοίας ἀδιακρισίας αὐτῶν. Ὑπῆρχεν δηλονότι τὸ Κακὸν καὶ πρὶν ἐν τῷ Καλῷ, ἀλλὰ τοῦ δυναμικοῦ ἀνθρώπου ἀγνοοῦντος τοῦτο, οὐδόλως ἐξεδηλοῦτο ἐνεργοῦν καὶ διακρινόμενον ὡς ἄλλοτι καὶ κατὰ συνέπειαν διὰ τὸν ἄνθρωπον δὲν ὑφίστατο εἰ μὴ ὡς Καλόν. Διὰ τὸν ἀγνοοῦντα τι, ταὐτὸ καὶ τὸ μὴ ὑπάρχειν διὰ τοῦτον τὸ ἀγνοούμενον. **Ἠγνόει ὁ Ἀδὰμ τὸ Κακὸν ἄρα διὰ τοῦτον δὲν ὑπῆρχεν εἰ μὴ ὡς**

Καλὸν καὶ κάλλιον εἰπεῖν ὡς τὶ ἐκτὸς καὶ τοῦ Καλοῦ καθότι καὶ τοῦτο ἠγνόει ἀγνοουμένου καὶ τοῦ Κακοῦ. Ἔζη ὑπὸ τὴν γνῶσιν καὶ ἐπήρειαν τῆς μέσης ἢ οὐδετέρας αὐτῶν φύσεως, ἔζη εἰς Ἔκστασιν.
Ἀφ' ἧς ὅμως στιγμῆς διὰ τῆς παρακοῆς διέστειλε ταῦτα εἰς τὴν ἀντίθεσιν ἐνεργοποίησε τοὺς ἀντιθέτους νόμους, τὰς ἀντιθέτους δυνάμεις καὶ ἰδιότητας, αἱ ὁποῖαι οὕτω ἀκολουθοῦσαι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης τὴν ἐνεργητικήν των τροχιὰν παρήγαγον τὴν πολλαπλὴν προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου, παρουσιάσασαι ὡς ἀντίθετοι τῶν πρὶν δυνάμεων καὶ ἰδιοτήτων καὶ ἀντίθετον φύσιν τῆς ἣν ἐπαρουσίαζον τὸ πρῶτον αἱ ἀντίθετοι τούτων δυνάμεις καὶ ἰδιότητες. Καὶ διὰ τὸ σαφέστερον.

Τῆς ἀντιθέτως τοῦ Καλοῦ ἢ τοῦ Κακοῦ μὴ τὸ πρῶτον νοητῆς καὶ τῶν δυνάμεων ἐκδηλουμένων ἐν τῷ Πνευματικῷ ἐδέσποζεν ἡ φύσις ἡ Πνευματική. Τῆς ἀντιθέσεως ὕστερον γνωρισθείσης καὶ τῶν ἀντιθέτων δυνάμεων διαστελλομένων, ὁ τῶν ἀντιθέτων δυνάμεων εἰς ἁρμαθὸς παρουσίασε καὶ φύσιν ἀντίθετον διὰ τῆς παρουσίας τοῦ Ὑλικοῦ ἀνθρώπου. Οὕτω δὲ ὁ μὴ γνωρίζων τὸ Καλὸν καὶ τὸ Κακόν, **Ἀδάμ, ὁ ἄνθρωπος, ἡ οὐδετέρα κατάστασις τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός, εἶχε πρὶν τὴν δυναμικὴν φύσιν, ὃ ἐστὶ τὴν Ἄϋλον Πνευματικὴν.** Ἡ γνῶσις ὕστερον τῆς ἀντιθέσεως ἐδημιούργησε τὸν Ἄνδρα καὶ τὴν Γυναῖκα, διὰ δὲ τὴν φύσιν παρήγαγε ἐν διαστολῇ τὸ Πνευματικὸν καὶ τὸ Ὑλικόν. Ὥστε αἱ ἀντίθετοι δύο προσωπικότητες αἱ προελθοῦσαι ἐκ τῆς πρώτης τῆς Ἀΰλου Πνευματικῆς, **εἶναι ἡ πρώτη ἔκφανσις τῆς δρώσης ἀντιθέσεως κατόπιν τῆς ἐπιγνώσεως αὐτῆς.**

Πᾶσα ὅμως ἀντίθεσις δὲν ὑφίσταται ἐὰν μὴ ἰσορροπῶσιν αἱ ἰσοσθενεῖς δυνάμεις αὐτῆς. Ἡ δὲ ἰσορροπία αὕτη ἢ κάλλιον τὸ πεδίον ἐκεῖνο τῆς ἰσορροπίας αὐτῶν χρησιμεύει ὡς ἑνωτικὸς συντηρητικὸς κρίκος, ὁ διατηρῶν τὴν μορφὴν τῆς ἀντιθέσεως. Ὡς τοιοῦτος κρίκος ὡς οὐδέτερον πεδίον ἰσορροπίας τῶν ἀντιθέτων τοῦ ἀνθρώπου φύσεων, τοῦ Πνευματικοῦ καὶ τοῦ Ὑλικοῦ εἶναι **ὁ Ψυχικὸς ἄνθρωπος,** διὰ τῶν αἰσθημάτων τοῦ ὁποίου ζῇ ἡ σάρξ, ὁ Ὑλικὸς ἄνθρωπος καὶ διὰ τῶν συναισθημάτων τοῦ ὁποίου ἀνέρχεται τὸ Πνεῦμα, ὁ Πνευματικὸς ἄνθρωπος. Τοιουτοτρόπως δὲ ἐπαρουσιάσθησαν αἱ τρεῖς κύριαι τοῦ ἀνθρώπου προσωπικότητες ἐκ τῆς γνώσεως τῆς ἀντιθέσεως καὶ τῆς διαστολῆς τῶν ἀντιθέτων.

Ὁ Ψυχικὸς δὲ ἄνθρωπος, ὁ μέγας οὗτος τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς ὕλης συνειρμός, χρησιμεύων ὡς ἑνωτικὸς κρίκος τῶν δύο ἀντιθέτων φύσεων τοῦ ἀνθρώπου χωρίζει εἰς ἑπτὰ τὰς ἓξ ὑποστάσεις οὕτως ὥστε αἱ μὲν νὰ ἔχωσι τὴν φύσιν αὐτῶν ἐπιρρεπῆ πρὸς τὴν Ἄϋλον Πνευματικὴν ἐξέλιξιν, αἱ

δὲ πρὸν τὴν Ὑλικὴν τοιαύτην, ἥτις ὅμως διὰ τῆς μυστηριῶδους καὶ τῆς ὑπερφυοῦς ἐκδηλώσεως τοῦ Πνευματοϋλικοῦ λαμβάνει τὴν αὐτὴν ἐξέλιξιν πρὸς τὸ Πνευματικόν. Οὕτω δὲ ἔχομεν τὸ Πνευματικὸν καὶ τὸ Πνευματοψυχικόν ἐντεῦθεν τοῦ Ψυχικοῦ, τὸ δὲ Ψυχοϋλικὸν καὶ τὸ Ὑλικὸν ἐκεῖθεν τοῦ Ψυχικοῦ, ἵνα ὡσαύτως ἑκατέρωθεν καὶ ἐν ἀντιποδίᾳ τεθῶσι τὸ Πνευματοϋλικὸν καὶ τὸ Πνευματικὸν Ἄϋλον.

Καὶ ἐν ταξινομήσει ἔχομεν:
Ἄϋλον Πνευματικόν.
Ὑλικὸν - Ψυχικὸν - Πνευματικόν.
Ψυχοϋλικὸν - Ψυχοπνευματικόν.
Πνευματοϋλικόν.

Ἤτοι ἐκ τοῦ Πνευματικοῦ Ἀΰλου κατόπιν τῆς γνώσεως ἐδημιουργήθησαν αἱ ἐν σπέρμασιν ὑπάρχουσαι φύσεις τοῦ Πνευματικοῦ καὶ τοῦ Ὑλικοῦ. Αἱ φύσεις ὅμως αὗται διὰ τὴν ἐνεργὸν ὑπόστασιν τούτων εἶχον ἀνάγκην ἀλλήλων, ὁπότε ἐν τῇ ἀντιθέσει αὐτῶν καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἐν τῷ ὁρισμῷ τοῦ ἑνός, τοῦ ἀνθρώπου, ἐπαρουσίασαν καὶ τὴν φύσιν τὴν Ψυχικήν, ἥτις ἐδημιουργήθη ἐκ τῆς συμβολῆς τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς Ὕλης. Καὶ τοῦτο καθ' ὅτι **ἡ Ψυχὴ εἶναι ἡ Ἀνωτέρα Ζωή, ἡ Αἰσθητική,** πλὴν καὶ ἡ Συναισθηματικὴ τοιαύτη ἡ Πνευματική, ἡ διὰ τῶν ἐκ τῶν αἰσθημάτων (ὑλικὴ ζωὴ) παραγομένων συναισθημάτων (πνευματικὴ ζωὴ) διακρίνουσα τὴν Πνευματικὴν ὑπόστασιν.

Ἄρα τὸ Ψυχικόν, τὸ ἑνωτικὸν στοιχεῖον τοῦ ὑλικοῦ καὶ τοῦ Πνευματικοῦ εἶναι τὸ δημιουργικὸν αἴτιον τῆς παρουσίας τοῦ Πνευματοϋλικοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τῆς προσωπικότητος δηλονότι ἐκείνης τῆς ἐκ τῆς αὐτῆς συνενώσεως δημιουργουμένης μὲ τὸ Ψυχικόν, τῆς πνευματοποιούσης, ἄρα ζωοποιούσης τὴν ὕλην. Ὕστερον ἡ μεσάζουσα μεταξὺ τοῦ Ὑλικοῦ καὶ τοῦ Ψυχικοῦ, ἡ προσωπικότης τοῦ **Ψυχοϋλικοῦ** προβάλλει ἐνεργὸς ἐντεῦθεν, ἐν ᾧ ἐκεῖθεν μεταξὺ τοῦ Ψυχικοῦ καὶ τοῦ Πνευματικοῦ ὑφίσταται, ἡ προσωπικότης ἡ **Ψυχοπνευματική.** Τοιουτοτρόπως δὲ παρουσιάζονται αἱ ἑπτὰ προσωπικότητες αἱ ἐν τῷ ἑνὶ ὁρίζουσαι τὸν ἄνθρώπον. Νῦν δὲ ἔχοντες ἐν ἑνὶ ἀνθρώπῳ τὰς ἑπτὰ ταύτας προσωπικότητας, ἐξετάσωμεν μιᾶς ἑκάστης τούτων τὴν φύσιν. Ἐρευνήσωμεν δηλαδὴ τὴν σύνθεσιν αὐτῶν καὶ μάθωμεν ποῖοι Νόμοι καὶ ἐνέργειαι ἐπὶ μιᾶς ἑκάστης τούτων δρῶσιν. Ἔτι δὲ ζητήσωμεν ἐν ταῖς ἐκδηλώσεσι τοῦ ἀνθρώπου τὴν διάκρισιν μιᾶς ἑκάστης προσωπικότητος καὶ ἂς μάθωμεν πῶς θέλει ἐκδηλωθῇ ἑκάστη τούτων ἐν ταῖς σχέσεσιν μετὰ τῶν λοιπῶν καὶ ποίαν λειτουργίαν ἔχει ἐν

τῷ πολυπλόκῳ τούτων συνειρμῷ.

Μέχρι τοῦ νῦν ὁρίζοντες ἁπλῶς τὰ στοιχειακὰ τοῦ ἀνθρώπου συμπλέγματα οὐδὲν πλέον ἐπράξαμεν ἀπὸ τοῦ νὰ μετατοπίσωμεν ἐν ταῖς οἰκίαις θέσεσιν ἕκαστον καὶ νὰ χαρακτηρίσωμεν ὡρισμένως ἓν τούτων. Καὶ ἐξαιρουμένης τῆς ἑρμηνείας τῆς πτώσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς γενέσεως τῆς συνθέσεως μὲ τὴν δημιουργίαν τῆς ὑλικῆς τοῦ ἀνθρώπου ἐκδηλωτικῆς μορφῆς, ὁ Ἄνθρωπος μᾶς ἔμεινε εἰσέτι ἄγνωστος. Τὸ ὡς ἐνεργὸν ἐφθυπόστατον τοῦτο Ὄν, μένει ἀνεξέλεγκτον μέχρι τοῦ νῦν εἰς τὰς λειτουργίας αὐτοῦ, τοὺς δυναμικοὺς αὐτοῦ συνδυασμούς, τὰ δρῶντα αἴτια καὶ τὰς ἐκδηλώσεις τῶν ἐνεργουσῶν αἰτίων.